

Mál nr. 416/2015**M og
váttryggingafélagið V v/ slysáttryggingar launþega X.****Tómlætisfrestur vegna vinnuslyss 6. maí 2006.****Gögn.**

1. Málskot, móttakið 16.11.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 25.11.2015, ásamt gögnum.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að X tilkynnti með tjonsttilkynningu dags. 10. september 2014 um slys sem starfsmaður hans, M, varð fyrir 6. maí 2006 þegar M datt af hestbaki í vinnu sinni við að reka nautgripi. Sams konar tilkynning, dagsett sama dag, liggur fyrir frá M sjálfum. Ekki er ágreiningur um að M hafi orðið fyrir slysi í skilningi váttryggingarskilmála heldur telur V að tilkynning um slysið hafi komið of seint í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004, þ.e. að M hafi mátt vita um atvik sem krafa hans er reist á á árinu 2007 og hafi ársfrestur fyrrgreinds ákvæðis því verið löngu liðinn þegar V fékk tilkynningu um slysið í september 2014. V vísar til ummæla í matsgerð máli sínu til stuðnings þar sem kemur fram að matsmenn hafi talið tímabært að meta afleiðingar slyssins á árinu 2007. Auk þessa bendir V á að læknisfræðileg gögn sýni að afleiðingar áverka hafi verið ljósir í heimsókn M til heimilislæknis á sama ári og hafi hann fengið tilvísun til sérfræðings í bæklunarlækningum í þeirri heimsókn sem styðji afstöðu V enn frekar. V vísar einnig til þess að krafa M geti verið fyrnd í skilningi 1. mgr. 125. gr. laga um váttryggingarsamninga.

M telur að honum hafi ekki verið ljóst að hann hafi hlotið varanlegar afleiðingar af afleiðingum líkamstjónsins 6. maí 2006 fyrr en matsgerð lá fyrir í desember 2014 og hafi ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga ekki byrjað að líða fyrr en þá. Einnig vísar M til þess að hann hafi stundað erfiðisvinnu og keppt í kraftflyftingum eftir slysið í maí 2006 og hafi því ekki áttað sig á alvarleika meiðslanna. Auk þess hafi hann ekki verið upplýstur um þá váttryggingavernd sem hann naut.

Álit.

Ágreiningslaust er að M slasaðist við vinnu sína þann 6. maí 2006 en ágreiningur er fyrst og fremst um hvenær hann vissi um atvik sem krafa hans um bætur fyrir varanlega örorku úr slysáttryggingu launþega er reist á, en í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 kemur fram að sá sem eigi rétti til bóta úr slysáttryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð til váttryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um atvik sem hún er reist á. Í málinu liggur fyrir að í læknisheimsókn M til heimilislæknis á árinu 2007 kom fram ógróið liðhlaup á hægri axlarhryrnulið og að ytri viðbeinsendi væri laflaus auk þess sem M fékk tilvísun til bæklunarlæknis. Af matsgerð má einnig ráða að afleiðingar hafi verið komnar fram á því ári. Var ársfrestur því löngu liðinn við tilkynningu til V í september 2014 og á M því, þegar af þeirri ástæðu, ekki rétt á bótum úr slysáttryggingu launþega X hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysáttryggingu launþega X hjá V.

Reykjavík, 15. desember 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.